

L'etapa de la Transició Política i la Democràcia (1975 – 1992)

La segona legislatura socialista. La consolidació del bipartidisme a Espanya. (1986 – 1989)

Eleccions generals del 22 de juny de 1986

Les eleccions es van avançar uns 5 mesos sobre la data prevista, i van coincidir amb les eleccions autonòmiques a Andalusia.

El PSOE va revalidar la seva **majoria absoluta al Parlament**, amb un 44,06% dels vots (184 escons), davant d'un 25,97 d'AP (105).

El **PSOE** també va obtenir la victòria electoral a les eleccions andaluses, a les municipals i autonòmiques de 1987 i a les europees de 1989.

Al **País Basc**, el PNB va guanyar les eleccions autonòmiques de 1986, però va haver de formar govern de coalició amb el PSE-PSOE

A **Catalunya**, CiU va guanyar per majoria absoluta les eleccions de 1988.

LA POLÍTICA ECONÒMICA DEL GOVERN

El Govern va prioritzar la lluita per reduir la **inflació** i les polítiques de **creixement econòmic**.

Manteniment d'una **elevada taxa d'atur** (al voltant del 20%)

Augment del nivell de **conflictitat social** (vagues d'estudiants, als serveis públics, de metges i pagesos al 1986, d'estudiants al

VAGA GENERAL del 14 de desembre de 1988, contra la reforma laboral plantejada pel Govern. Convocada per CCOO, UGT i l'oposició. (es va arribar a tancar la senyal de TVE)

LA POLÍTICA ANTITERRORISTA

Novembre de 1987 – 17 forces polítiques parlamentàries van signar un "**pacte antiterrorista**".

Gener de 1988 – **Pacte d'Ajuria Enea** de les forces polítiques basques contra el terrorisme.

Intensificació de la **col·laboració amb França** i de les extradicions d'etarres.

Inici de les **converses entre el Govern espanyol i ETA** a Alger, que van acabar fracassant.

CANVIS EN EL PANORAMA POLÍTIC ESPANYOL

UNION DE CENTRO DEMOCRATICO	Després de la renúncia d'Adolfo Suárez a la presidència del govern i del partit el 1981, es va iniciar una forta crisi interna degut a la manca de cohesió i de lideratge. A les eleccions de 1982 va obtenir només un 6,7% dels vots i 11 diputats. El partit es va dissoldre oficialment el febrer de 1983, i gran part dels seus militants van passar al PSOE i sobre tot a Alianza Popular.
ap Alianza Popular	Alianza Popular s'havia fundat a l'octubre de 1976 sota el lideratge de l'exministre franquista Manuel Fraga Iribarne. Malgrat els minsos resultats a les primeres eleccions, es va configurar com la gran alternativa de la dreta conservadora al govern del PSOE. Després d'un efímer lideratge d'Antonio Fernández Mancha, el partit es va dissoldre el gener de 1989, després de diverses derrotes electorals, i es va refundar amb el nom de Partido Popular, i amb el nou lideratge de José M. Aznar (anteriorment president de la Junta de Castilla y León).
CDS CENTRO DEMOCRATICO Y SOCIAL	Fundat per Adolfo Suárez al juliol de 1982 amb dissidents de la UCD. Va obtenir representació al Congrés dels Diputats al 1982 (2), 1986 (19) i 1989 (14). Suárez va dimitir com a president del partit el 1991. El CDS va pràcticament desaparèixer a partir de l'any 2000.
PCE	Degut als seus mals resultats electorals des de 1977, el Partit Comunista d'Espanya va decidir al 1986 participar en la formació d'Izquierda Unida, juntament amb altres forces d'esquerres, alternatives i ecologistes de tot l'Estat. A Catalunya, el PSUC va realitzar un procés similar i va formar Iniciativa per Catalunya – Verds el 1987.